

KDYŽ SE ZAMILUJE MUŽ POŠŤÁCKOU LÁSKOU IRENA FUCHSOVÁ

NAKLADATELSTVÍ BESKYDY

KDYŽ SE ZAMILUJE MUŽ
POŠŤÁCKOU LÁSKOU
IRENA FUCHSOVÁ

Irena Fuchsová © 2010

Ilustrace © Jiří Novák

Fotografie na zadní obálce © Jan Vágner

© Nakladatelství Beskydy 2010

ISBN: 978-80-87431-04-7

*Věnováno České poště, která byla zestátněna za vlády Karla VI.,
v roce 1722, věnováno všem poštačkám a pošťákům, kteří
denně stojí u našich schránek, věnováno všem zaměstnancům,
kteří nám rychle a bezpečně doručují zásilky, na které často
nedočkavě čekáme, věnováno všem pracovním a pracovní-
kům na poštách a kolem pošt, a věnováno všem, kteří si život
bez pošty nedokážou představit, což jsme skoro všichni...*

JE ŽENATÝ, ALE VEZME SI MĚ

„Michal si tě nikdy nevezme.“

Markéta dělala, že mě neslyší a koukala zamilovaně do hrnku s kafem na svoji šťastnou budoucnost.

Unaveně jsem se protáhla. Bože, kdy to už konečně pochopí? Celá nemocnice si o nich vykládá, směje se, jak zase jedna naivní sestřička naletěla doktorovi, který si chce jenom užít, ale ona se vidí ve svatebním!

Markéta byla moje největší kamarádka, bydlely jsme ve stejném paneláku, chodily do stejné školky, od první třídy jsme spolu seděly a maturovaly jsme ve stejnou hodinu na zdravotnické škole. Já pak šla na medicínu a Markéta nastoupila jako sestřička v nemocnici, kde jsem za pár let začala pracovat jako doktorka.

A právě teď jsme spolu měly noční službu.

Naštěstí byl poměrně klid, tak jsme si před půlnocí udělaly kafe a já se pustila do nepříjemného a pro kamarádku dost nevděčného úkolu. Každá z nás to někdy zažila. Sice to myslíme se svými kamarádkami dobře, ale může se to obrátit proti nám, protože láska je slepá...

Ale šla jsem do toho statečně. Pokusila jsem se Markétě natvrdo vysvětlit, že si ji Michal, doktor, se kterým se už tři měsíce tajně schází, nikdy nevezme.

„To ti nevadí, že jste spolu jenom tady, v nemocnici? Schováváte se, aby vás nikdo neviděl. Znáte všechny sklady. Kolik kafi jsi už dala uklízečkám, aby ti půjčily klíč od svých kumbálů s kýbly a košťaty? Když se potkáte, oba se tváříte, že jste se nikdy neviděli, a ty si myslíš, že si tě vezme?!“

Markéta se usmála.

„Žárlíš, Alenko! Žárlíš na mě, jako na mě žárlí všechny ženské v nemocnici! Miluju mě. A já miluju jeho. Tak proč by si mě nevezal? Proč?“

Zaťukala jsem si na čelo.

„Proboha! Markétó!/? Proč bych na tebe žárlila?“

„Nemyslím, že na mě žárlíš jako ženská. Máš Luboše. Ale jsi doktorka.“

„No a?!“

„Vadí ti, že se Michal, doktor, tahá s obyčejnou sestřičkou.“

Její argumenty nemohly být hloupější. A to mě štvalo nejvíc. Markéta, chytrá, přímočará holka, se poslední dobou chovala, jako by neměla mozek. Cokoli jsem řekla, otočila proti mně. Měla jsem sto chutí ji někam poslat a ona to poznala.

„Tak dobře... promiň. Tak tedy na mě nežárlíš,“ usmála se smířlivě. „Ale když na mě nežárlíš, tak mi řekni, proč by si mě nevzal, když mi pořád říká, že si mě vezme?“

A co ti má říkat, pomyslela jsem si, když tě chce dostat do postele? Je ti třicet dva, na chlapy máš smůlu, chtěla by ses vdát, mít děti, a tak náš pan doktor jde nejjednodušší cestou. A úspěšně, jak je vidět.

Dobře. Budu ti to muset říct na rovinu.

„Nikdy si tě nevezme, protože se nikdy nerozvede.“

Mávla po mně rukou a napila se kafe.

„Alenko, to se ti to mluví, když o nás dvou nic nevíš. Rozvede se, ale potřebuje čas. Už by se s ní dávno rozvedl. Chtěl se s ní rozvést ještě dřív, než poznal mě. Ale uhnala ho. Je těhotná.“

Znala jsem Michala ze studií. Se svojí ženou chodil od maturity, oba pak společně studovali, a po jejich promoci byla velká svatba. Její rodiče jim koupili dům ve stejné ulici, kde bydlí, a Michal i s Renátou nastoupili po svatbě v naší nemocnici. Oba byli oblíbení nejenom u pacientů, ale měli je rádi i kolegové.

Před půl rokem zůstala Renáta doma s rizikovým těhotenstvím a Michal si po pár měsících začal s nejhezčí sestřičkou v nemocnici. S Markétou.

Ta si teď prohlížela hrníček s kytičkami, myšlenkami byla u svého „manžela“, a mně nezbývalo nic jiného, než pokračovat v boji o její zdravý rozum.

„Vsaď se, Markéto, že se s tebou rozejde hned, jak jeho žena porodí.“

Tvrdohlavě zavrtěla hlavou a pak se na mě se sebejistým úsměvem podívala.

„Nerozejde se se mnou. Rozvede se. A hned potom se vezmeme.“

Nejradši bych jí dala pár pohlavků! Neřeknu, kdyby jí bylo osmnáct, ale je jí přes třicet! Kolikrát už viděla, jak to dopadlo, když si doktor začal se sestřičkou? Desetkrát? A jak to desetkrát skončilo? Rozchodem. Nána pitomá!

„Markéto, proboha, chlap, který čeká dítě se ženskou, kterou má rád, se přece nebude rozvádět! Vždyť je to jasné! Deset a deset je přece dvacet, sakra! Jeho žena má rizikové těhotenství, to znamená, že frekvence pohlavních styků tvého pana doktora je minimální. Minimální! A Michal je normální chlap. Když je celou noc s krásnou sestřičkou v místnosti, kde je postel a ta krásná sestřička na něj zamilovaně civí, a kdyby jenom to, vid', tak to dopadne tak, jak to dopadlo...“

„On ji ale nemá rád! Ona ho uhnala. Až se TO narodí, rozvedou se.“

Bylo to vážně únavné! Docela jsem si přála, aby přivezli někoho na příjem, nebo abych musela na operační sál. Dokonce by mi stačilo, kdyby se ozval z některého pokoje zvonek. Ale výjimečně byl na celém patře klid.

Markéta najednou vstala, klekla si přede mě a objala mě kolem pasu.

„Alenko, já vím, že to zní strašně naivně, a že si myslíš, že jsem úplně blbá, ale Michal se opravdu rozvede! On od ní odejde. Hned jak porodí. On se v té jejich rodině dusí! Tchyně ho nenávidí! Tchán ho pořád sekýruje. Ať udělá cokoli, nic se jim nelíbí. Pomáhali mu, když studoval, protože jeho rodiče peníze nemají, koupili dcerunce barák a teď si myslí, že se k němu můžou chovat jako k nějakému chudákovi! Všichni tři chtějí, aby jim byl vděčný! A ona mu vždycky tvrdila, že nemůže otěhotnět! Už na škole mu to říkala! Oba se smířili s tím, že děti mít nebudou, a najednou je v tom!“

Pustila mě, stoupla si a rozčileně gestikulovala.

„Lhala mu?! Chápeš to?! Lhala mu! Chtěla ho uhnat. A také mu to v hádce řekla! Že ho využila jenom jako otce svého dítěte! Že by se svými nároky těžko hledala jiného, takže ho využila, ale jinak ho prý k ničemu nepotřebuje! Řekla mu, až se TO narodí, tak ať zmizí z jejího života! To mu řekla! A říkají mu to i její rodiče! Tak co mi na tohle řekneš, co?!“

Ženatí nevěrní chlapi byli, jsou a budou, s tím se nedá nic dělat. Když se ženatý chlap, který chce být „jenom“ nevěrný, sejde s vdanou ženou, která chce být také „jenom“ nevěrná, a ani jeden se nechce rozvádět, tak to bych ještě pochopila, i když s nevěrou v manželství nesouhlasím.

Ale když ženatý chlap zblbne svobodnou ženskou tím, že jí lže, jako když tiskne, to přímo nenávidím! Takoví hajzlové by se měli trestat! Ano! Měli by za trest chodit s cedulí na krku!

POZOR NA MĚ! JSEM MANŽELCE NEVĚRNÝ! A SVÉ MILENCE LŽU, ŽE SE ROZVEDU, I KDYŽ SE ROZVĚST NECHCI!

Byla jsem si jistá, že Michal Markétě lže. Věděla jsem, že svoji ženu miluje a ona miluje jeho. Věděla jsem, že nic z toho, co Markétě napovídal, není pravda. Zнала jsem totiž poměry v jeho rodině víc než dobře. Vedle domu, kde bydlel Michal s manželkou, bydlela moje teta, která dělala celý život ve své čtvrti poštačku. A kdo jiný by měl znát své „ovečky“, než poštačka?

Trochu jsem Michala chápala, ale opravdu jenom trochu. Jeho žena měla rizikové těhotenství, pravděpodobně musel držet sexuální půst, ale do takové situace se ženatí muži občas dostanou, a ve většině případů nejsou svým ženám nevěrní, protože to prostě vydrží.

Michal ale pracoval v nemocnici, denně se potýkal s různými stresovými situacemi, doma měl manželku s rizikovým těhotenstvím, o kterou se bál, a tak když měl noční službu s nejkrásnější sestřičkou v nemocnici, která se na něho sladce usmívala, neodolal. Neodolal jednou, dvakrát, noční sex mu vyhovoval,

ale nepočítal s tím, že se Markéta zamiluje. A protože v tom chtěl pokračovat, začal si vymýšlet. A ženy dobře ví, co všechno chlapi v posteli naslibují, a že se jim příliš věřit nemůže.

Markéta, bohužel, věřila všemu.

„Až se To narodí, dáme tady s Michalem oba výpověď a půjdeme pracovat do ciziny,“ básnila, s očima rozzářenýma. „Michal si už zjišťuje všechno, co bude potřebovat. Ona nebude dělat žádné problémy. Bude mít TO dítě, barák, rodiče za zadkem, peníze. Už Michalovi řekla, že po něm nebude chtít alimony, že chápe, že si bude chtít založit novou rodinu...“

Popotáhla a v očích se jí objevily slzy.

„Aleno, přesně takhle mi to řekl! Ona prý chápe, že si bude chtít založit novou rodinu! Novou rodinu! Moji rodinu! Chápeš to? Tu novou rodinu chce založit se mnou, protože mě miluje!“

V hlavě mi to šrotovalo. Když jsem si totiž před chvílí vzpomněla na tetu, která bydlí vedle Michala a zná jeho ženu odmalíčka a s jejími rodiči se přátelí, něco mě napadlo. Moje teta je moudrá ženská. Chtěla studovat psychologii, ale nedostala se na školu, protože tatínek byl politicky nespolehlivý a maminka ho v jeho nespolehlivosti s láskou podporovala.

„Každá správná pošťačka je víc jak psycholog! Je chodící psychologická poradna! Je oko Děda Vševěda! Správná pošťačka, která se kolem sebe pozorně kouká, může zachránit i lidský život!“

Takhle teta vysvětlovala svým politicky nespolehlivým rodičům, proč se rozhodla, že bude roznášet poštu a už se nikdy nepokusí o přijetí na vysokou školu.

„Mám svoji psychologickou poradnu otevřenou denně v celé naší čtvrti,“ hlásila příbuzným, když se všichni sešli na jakési oslavě a hrdě se jim předváděla ve stejnokroji a s brašnou.

Tohle všechno vím z vyprávění babičky a maminky, ale že je teta vynikající psycholog, to věděli nejenom ti, kterým celý život nosila poštu, ale věděli jsme to i my, její příbuzní. Několikrát poradila i mně, a dobře...

Jestli chci, aby mi pomohla s Markétkou, nesmím moji nešťastně zamilovanou kamarádku poplašit!

Usmála jsem se na ni, vstala jsem a pohládila ji po vlasech.

„Tak dobře, Markétko. Pravděpodobně se v naší nemocnici stane zázrak. Pan doktor se rozvede a vezme si tě. Možné je všechno. Pojď, projdeme pokoje.“

Udělalysme malou vizitu, uklidnily jsme paní Vávrovou, která plakala, protože se bála operace, která ji čekala druhý den, daly jsme prášky proti bolesti a na spaní třem pacientům, a pak už jsme se na Michala nedostaly, protože jsme měly dva příjmy a po nich mě zavolali na operační sál.

Když jsme se o víkendu stavily s mojí matkou u tety, sedly jsme si chvíli na zasklenou, vytopenou verandu, odkud byl výhled na vedlejší zahradu, kde bydlel Michal s manželkou. Byl nádherný den, a oba byli zrovna venku. Michal odhraboval sníh a ona mu pomáhala.

Každému, kdo se na ně podíval, muselo být jasné, že se tihle dva mladí lidé mají rádi. Michal ji každou chvíli objal, a nespouštěl z ní oči. Nenechal ji udělat nic, co by jí mohlo ublížit.

„To by měla vidět Markéta,“ řekla jsem nahlas a moje matka i teta se na mě zvědavě podívaly. Když mi slíbily, že si to, co jim řeknu, nechají pro sebe, všechno jsem jim řekla a pak jsme začaly Michalovu nevěru probírat ze všech stran.

„Možná jsem přišla na to, jak Markétě pomoci, Alenko,“ řekla najednou teta. „A nejenom Markétě. I on,“ kývla na záletného doktora ve vedlejší zahradě, „potřebuje pomoci. Když už si to takhle hloupě zavařil.“

A pak nám řekla svůj plán.

... V pátek jsem se zastavila za Markétou na oddělení. Udělala mi kávu a já procházela zápisy.

„Zase budu celou sobotu sedět doma a čekat, jestli třeba nezavolá,“ posteskla si. „V neděli jsem si radši vzala službu. Už aby porodila. Pak konečně začneme oba žít! Už mám toho našeho schovávání dost. Michala to už taky štve! Říkal, že má doma

peklo, ona prý něco tuší! A začala na něj být strašně sprostá! A její rodiče s ním jednají, jako by byl jejich sluha! On, doktor, a musí být na všechny jejich sprostoty ticho!“

Budu ji brát jako těžce nemocnou, pomyslela jsem si a soustředila jsem se na splnění plánu tety - psychologky.

„On je tak šťastný, když je se mnou,“ pokračovala Markéta a usmívala se, jako kdyby vyhrála ve Sportce. „Aleno, kdybys viděla, jak je šťastný! Říkal, že kdyby mě neměl, tak už ani neví, co je to normální lidské slovo!“

Chvilí jsem dělala, že přemýšlím, a pak jsem jí navrhla, aby se mnou v sobotu jela na keramické trhy do Kouřimi. Celá se rozzářila.

„Jasně, že pojedu! Chodila jsem přece do keramického kroužku! Možná, že bych mohla zase začít něco dělat! Třeba tam bude někdo, kdo má pec a mohla bych si u něho vypalovat hrníčky! Ty mi šly totiž nejlíp!“

A tak jsme v sobotu ráno vyrazily do Kouřimi na trh, já si tam koupila spoustu věcí na chalupu, Markéta se seznámila s jedním výtvarníkem, který ji pozval k sobě do ateliéru, kde prý má dokonce dvě pece, a po obědě jsme se spokojeně vracely domů.

Když jsme přijížděly k našemu městečku, zazvonil mi mobil. Volala mi teta. Prý upadla a bolí ji trochu ruka. Jestli bych se na ni nepřišla podívat.

„Markéto, nebude ti vadit, když se na chvílku stavíme u mojí tety? Během deseti minut pojedeme.“

„Klidně,“ přikývla Markéta a spokojeně si prohlížela pozvánku na výstavu, kterou jí dal ten výtvarník, co má dvě pece. Kéž by se v nich upeklo i něco jiného než hrníčky, napadlo mě, ale nahlas jsem nic neřekla.

Za chvilí jsme zastavily před tetiným domem, vešly jsme dovnitř, posadily jsme se na vyhrátou verandu, já tetě prohmatala ruku, uklidnila jsem ji, že ji má jenom naraženou a pak jsem šla udělat čaj. Z kuchyňky jsem slyšela tetu, jak se baví s Markétou.

„Za chvíli začne nejkrásnější seriál, na který bych se mohla dívat denně, Markétko!“

„A kde? Na Primě nebo na NOVĚ,“ zeptala se Markéta, a teta se rozesmála.

„Kdepak v televizi, Markétko! Tady! Vedle na zahradě! Moji sousedé jsou totiž nejzamilovanější pár, jaký jsem kdy poznala, a že jsem jich za svůj poštácký život viděla hodně! Ji znám odmalička. Její rodiče mají totiž vilu na konci ulice a tady vedle to koupili, když se sousedka Martička rozhodla, že se odstěhuje za dětmi do Ameriky. Všichni tady ve čtvrti jsme byli šťastní, že její dům zůstane ne v rodině, jak se říká, ale v ulici!“

Teta se rozesmála a Markéta se přidala.

„V ulici... to je dobré!“

Slyšela jsem, že teta vstala a šla k oknu.

„Je radost je pozorovat. Ona čeká děťátko a on je tak šťastný! A když k nim přijdou její rodiče, sedím nalepená na okně a jsem šťastná s nimi! To je, panečku, rodinka!“

Ale to už jsem nesla čaj a teta na mě od okna kývla.

„Pojďte honem, děvčata! Koukám, že moji dva zamilovaní jdou doprovodit rodiče k vrátkům. Chodí k nim každou sobotu na oběd!“

Markéta zvědavě přistoupila k oknu, a když uviděla, kdo vychází z vedlejšího domu na zasněženou zahradu, strnula. Já položila tác na stůl a mlčky jsem si stoupla vedle ní. A teta povídala a povídala...

Jak zná celou rodinu už šedesát let. Jak se mají všichni rádi. Jak Michala přijali do rodiny jako syna už v jeho patnácti letech, protože jeho rodiče o něho neměli zájem. Jak jsou všichni šťastní, že je Renáta těhotná, protože jim doktoři říkali, že s otěhotněním bude mít problémy.

A nakonec ukázala na mě.

„Alenko, už byste se s Lubošem měli vzít a mít také miminko, ráda bych se ho dožila!“

Rozesmála jsem se.

„Ty ses, teto, s Lubošem domluvila! Poslední dobou o ničem jiném nemluví! Asi vás budu muset poslechnout!“

S Lubošem jsme chodili tři roky a nedávno jsme se rozhodli, že se v létě vezmeme na starém hradu, kde náš kamarád dělá kastelána...

Když jsme uslyšely Markétu plakat, obě jsme se rychle vzpamatovaly a já ji objala kolem ramen.

„Neplač. Markétko, neplač!“ Teta ji objala z druhé strany.

„To byl můj nápad, holčičko. Víím, je to kruté, ale věř mi, že to nebude dlouho bolet.“

Markéta si sedla, zakryla si obličej a hlasitě vzlykala. Podívala jsem se na zahradu, kde se právě odehrávalo idylické loučení rodičů s dětmi. Michal držel Renátu jednou rukou kolem ramen a druhou ruku měl položenou na jejím břišku. Rodiče je oba políbili, a pak s úsměvem odcházeli. Všichni čtyři na sebe vesele volali, a když rodiče zmizeli, ti dva se objali a zašli do svého domu...

„Proč mi to všechno říkal? Proč mi lhal? Proč?“

Markéta vzlykala a já s tetou jsme ji uklidňovaly.

„Holčičko, čím dřív se od něj odpoutáš, tím dřív ti bude dobře,“ radila jí teta a já přikyvovala.

„Půjdeš mi v létě za svědka! A do té doby už musíš někoho mít! Půjdu s tebou do toho ateliéru! Pozveme toho výtvarníka na svatbu, co říkáš?“

Nakonec jsme u tety zůstaly na večeři a pořád jsme probíraly Renátu s Michalem. Bylo nám jasné, že Markéta o nich potřebuje mluvit, potřebuje ze sebe svoji bolest a zklamání vymačkat jako hnis z rány, a pomáhá jí, že jsme u toho my dvě, já, její největší kamarádka a moje teta, moudrá a laskavá dáma.

Když jsem Markétu pozdě večer odvezla před její domů, chvíli jsme seděly v autě a mlčely. A pak Markéta těžce vzdychla.

„Děkuju ti, paní doktorko. Sice to ještě bolí, do rána budu určitě brečet, ale myslím, že nejhorší je za mnou.“

... Od té doby už s Michalem společně nesloužili. Markéta se mu vyhýbala a zdálo se, že on to uvítal. Ani jednou ji nevyhledal,

nevolal, nepsal zamilované esemesky, když se měli potkat, vyhnul se jí. Jejich velká láska po týdnu vyprchala, jako by nikdy nebyla.

Za měsíc jsme se domluvily s panem výtvarníkem, a odvezly jsme do jeho ateliéru plnou bednu hrníčků, které chtěla Markéta vypálit.

Když jsem viděla, jak na sebe koukají, řekla jsem si, léčba byla úspěšná, pacient bude brzy naprosto zdrav a odešla jsem...

ŽENA SI PORADÍ

V sobotu ráno jsem se v posteli slastně protáhla. To proto, že jsem ucítila vůni smažených vajíček, která se mísila s vůní kakaa. Obojí jsem milovala. V sobotu dělal snídani Kája, v neděli já. Aspoň tak jsme si to řekli, ale Kája byl zlatičko a dělal snídani i v neděli. Nejdřív ji přinesl na tácu mně, pak sobě, vlezl si zpátky do postele, já mezitím našla v televizi nejhezčí pohádku a víkendové ráno mohlo začít.

Myslíte si, že je nám šestnáct? Mýlíte se. Takhle si užívají volna dva třicetiletí ekonomové, jeden z pošty a druhý z pojišťovny...

„Copak máme dneska v plánu,“ zeptala jsem se Káji s plnou pusou a ten nad odpovědí nepřemýšlel.

„Myslel jsem, že bychom se mohli podívat k tetě Haně. Bratránek se vrátil ze Srí Lanky. S Milanem ses ještě neviděla, Romy!“

Přikývla jsem. Proč ne.

Kájova rodina se neustále scházela při různých oslavách, všichni se pořád navštěvovali, seznamovali se s novými přírůstky, rozevírali svou všeobjímající náruč a já si na to brzy a ráda zvykla.

Doma jsem nic takového nepoznala. Byla jsem jedináček, naši se brzy rozvedli, táta se odstěhoval a skoro jsem ho neznala, maminka si před pěti lety našla přítele, se kterým se scházela u něho, a já ho viděla za celou dobu dvakrát, a k babičkám a dědečkům jsem nikdy cestu nenašla, protože oni mi ji najít nepomohli.

Když jsme s Kájou byli minule u jeho babičky a děda se mě po obědě zeptal, jak mám velkou rodinu, aby věděl, kolik nás bude na svatbě, řekla jsem, že jestli si maminka vezme na svatbu svého přítele, tak budeme tři a děda se rozesmál a objal mě.

„Z toho si nic nedělej, Romanko! My to zvládneme i za vás! Nás bude určitě aspoň sto!“

Vlastně jsem se ani nedivila, že se Kája ještě neoženil. Se svojí velkou rodinou se nenudil, nikdy nebyl sám, pořád za někým

někam jezdil, dovolenou trávil s těmi, kteří jeli tam, kam on chtěl jet také, a protože se při tak velkém počtu lidí neustále něco oslavovalo, a to většinou o víkend, moc volného času neměl.

Když jsem mu to jednou řekla, uznal, že mám pravdu.

„Romy, jsi první ženská, která se mnou vydržela dva roky! Každé moje rodina vadila. Všechny mě chtěly jenom pro sebe. A do jejich rodin jsem nikdy nezapadl. Navíc, proč bych měl chodit někam, kam se mi nechtělo? Zvlášť, když ten den měla teta...“

Rozesmála jsem se a dopověděla jsem za něho.

„... teta Jindra padesáté narozeniny, na kterých jsi prostě musel být, vid?“ Přikývl a objal mě.

„Romy, já vím, že jsi to neměla v životě lehké, ale věř mi, že my ti všechno vynahradíme! Moje rodina je i tvoje rodina.“

Něco na tom bylo. Ne každá rodina si padne do noty s druhou rodinou, všichni bychom o tom mohli vyprávět. A v našem případě to vyšlo dokonale. Moje rodina jsem byla vlastně jenom já. Mamince jsem Káju představila a tím to pro ni skončilo.

A když jsme si před měsícem našli s Kájou pronájem, a já se z našeho bytu odstěhovala, její přítel se k ní přistěhoval a já byla „mimo hru“, jako ostatně pořád.

Nevadilo mi to. Měla jsem Káju, se kterým jsme se rozhodli, že se za rok vezmeme, nastěhujeme se do bytu, který se už pro nás staví, a budeme mít děti. Oba jsme si ale nejdřív chtěli vyzkoušet společné bydlení. Co kdybychom náhodou po svatbě zjistili, že si jdeme na nervy? I proto jsme si pronajali malý byt, kde jsme o sebe sice zakopávali, ale už po měsíci nám bylo jasné, že ponorkovou nemocí trpět nebudeme, protože nám to prostě a jednoduše klapalo a to tak, že ve všem...

... Dokoukali jsme na pohádky, společně jsme uklidili naše hnízdečko, abychom se večer nevraceli do nepořádku, a vyrazili jsme k tetě Haně.

Bratránka Milana jsem ještě osobně neznala, ale slyšela jsem toho o něm dost. Jezdil po světě, a když někde něco zajímavého potkal, psal o tom do novin.

„Milan se ti bude líbit! Chodili jsme spolu na gymnázium! Byli jsme nerozlučná dvojka, Romy!“

„A Milan někoho má?“

Kája přikývl.

„Všude má nějakou přítelkyni. Po celém světě. Se žádnou se nerozchází, protože nikdy neví, kdy se tam zase vrátí!“

Oba jsme se rozesmáli.

„Tak to jsem na něho zvědavá! Doufám, že nebudu zklamaná!“

„Vsadil bych se s tebou, ale nebylo by to fér, protože není na co sázet. Milan nezklame nikoho!“

Kája měl pravdu. Byla jsem Milanem bezmezně nadšená, ale jenom do té doby, než ho Kája pozval k nám.

„Přijdeš v pátek, přespíš u nás do soboty a dopoledne pojedeme do Pardubic!“

Rodinnou větev z Pardubic jsme s Kájou navštívili zatím jenom dvakrát, takže to za týden napravíme. To bylo v pořádku. Ale pozvání Milana k nám, v pořádku nebylo. Kde bude, proboha, spát?! Měli jsme totiž jednu postel, jeden pokoj a malou kuchyňku.

Přitočila jsem se ke Kájovi a nenápadně jsem se ho na to zeptala. S úsměvem mě uklidnil.

„Neboj, Romy! Přivezu od našich skládací lehátko. Milan je zvyklý spát přichycený za ucho na skále!“

Bylo mi srdečně jedno, jak se bude Milanovi spát na lehátku! O to mi vůbec nešlo! Měla jsem po náladě, že mi bratránek zkazí naše sobotní ráno, na které se těším celý týden! A to ještě nebylo všechno!

„Milane, v neděli bychom mohli jet do Jablonce,“ hlaholil Kája na celý pokoj. „Jaruška říkala, abych tě přivezl, až se konečně vrátíš!“

Milan nadšeně přikyvoval.

„Fajn. Dorazím k vám v pátek večer, přespím, v sobotu vyrazíme do Pardubic, budeme tam celý den, večer u vás zase přespím, v neděli pojedeme do Jablonce a...“

„A pak snad taky přijdeš domů, ne,“ ozvala se jeho maminka, která si všimla, jak se tvářím. Vděčně jsem se na ni podívala a ona na mě mrkla. Kája se ale nedal.

„Hano, nech toho! Chceme si Milana užít aspoň o víkend! Přes týden na něj čas nemáme. Romy, že ti nevadí, že u nás bude spát? Neviděl jsem ho dva roky!“

„To víš, že mi to nevadí, Kájo!“

Usmála jsem se, ale v duchu jsem si přála, aby Milánek zase rychle odjel co nejdál, nejlépe do Patagonie!

Celý týden jsem měla zkažený. Pořád jsem musela myslet na to, že se v sobotu a dokonce i v neděli probudím, a vedle naší postele bude lehátko a na něm bude spát bratránek Milan?!

Uf.

A jak jsem tak na to pořád myslela, přišla jsem na ďábelský plán...

... V pátek u nás Milan zazvonil kolem sedmé hodiny večer. Hodil si tašku do předsíně a šli jsme na večeři. Když jsme se kolem půlnoci vrátili, pánové si sedli v kuchyni a nechali mě, abych se umyla a zalehla a pak teprve začali v koupelně vegetovat oni.

Nejdřív odtamtud přišel Kája a chtěl si lehnout vedle mě, ale zarazila jsem ho.

„Kájo, lehni si na lehátko! Milan je návštěva a je blbý, aby ležel nepohodlně. Ať si lehne vedle mě, sem se krásně vejdem!“

Kája zůstal překvapeně stát u lehátka, ale to už přišel Milan a pátravě se po nás podíval.

„Co je, děti?“

Zářivě jsem se na něj usmála.

„Říkám Kájovi, že bude spát na lehátku. Host do domu, bůh do domu. Já prostě nechci, abys ležel nepohodlně. Kája to vydrží, vid', Kájo?“

Kája nerad přikývl.

„Jasně, že to vydržím, Romy! Máš pravdu! Pro hosta to nejlepší! Milane, zalehni!“